

ÇOKSATAN

TRENDEKİ KIZ

KİTABININ YAZARINDAN

KARANLIK SULAR

PAULA
HAWKINS

Paula Hawkins

Kurguya el atmadan önce on beş yıl gazetecilik yaptı. Uluslararası bir çoksatan olan *Trendeki Kız*, elli ülkede kırktan fazla dilde yayımlandı. Dünya çapında 19 milyondan fazla satan *Trendeki Kız*, başrolünde Emily Blunt'ın oynadığı bir filme uyarlandı. Zimbabwe'de doğan Paula Hawkins, yaşamını Londra'da sürdürüyor.

Karanlık Sular yazarın ikinci romanıdır.

Karanlık Sular
Paula Hawkins

Orijinal Adı: *Into the Water*

Ithaki Yayınları - 1211

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Emre Aygün*
Kapak Tasarımı: *Richard Ogle/TW*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-666-8

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © *Ashhan Kuzucan*, 2017
© *Ithaki*, 2017
© *Paula Hawkins*, 2017

Ön Kapak Fotoğraf © *Getty Images*

Arka Kapak Fotoğraf © *Arcangel Images ve Getty Images*

Extract taken from *The Numbers Game, Dear Boy* © *Emily Berry* and
reprinted by permission of *Faber & Faber*.

Excerpt from *HALLUCINATIONS* by *Oliver Sacks*. Copyright © 2012,
Oliver Sacks, used by permission of *The Wylie Agency (UK) Limited*.

Lyrics from *Down by the Water* by *PJ Harvey* reproduced by kind
permission of *Hot Head Music Ltd*. All rights reserved.

Bu eserin tüm hakları *Akcalı Telif Hakları Ajansı* aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ *Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.*'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: *Deniz Ofset Matbaacılık*
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Paula Hawkins

**KARANLIK
SULAR**

Çeviren

Aslıhan Kuzucan

Başa bela olan herkese...

İçimi açtığımda çok gençtim.

Bazı şeyleri unutmalsınız

Bazı şeylerse unutulmamalı

Ve hangisinin hangisi olduğu her zaman değişir

'The Numbers Game', Emily Berry

Artık anıların, Proust'un kilerinde sakladığı kekleri gibi sabit olmaktan ziyade, her hatırlama eyleminde dönüşüme uğradığını, parçalanıp tekrar birleştirildiğini ve yeniden sınıflandırıldığını biliyoruz.

Halüsinasyonlar, Oliver Sacks

Ölüm Göleti

Libby

“Bir kez daha! Bir kez daha!”

Adamlar onu bir kez daha bağladılar ama bu kez farklı bir yöntem denediler: sol başparmağı sağ ayak parmağına, sağ başparmağı ise sola. Beline de bir ip geçirdiler. Bu kez, onu suya kadar taşıdılar.

“N’olur,” diye yalvarmaya başladı Libby. Karanlık ve soğuk suyla yüzleşebileceğinden emin değildi. Artık var olmayan bir eve, teyzesiyle birlikte ateşin önünde oturup birbirlerine hikâyeler anlattıkları zamanlara geri dönmek istiyordu. Kız yatağına geri dönmek ve yeniden küçük olmak, odunlardan tüten dumanı, gül kokusunu ve teyzesinin teninin tatlı sıcaklığını içine çekmek istiyordu.

“N’olur.”

Dibe battı. Onu ikinci kez dışarı çektiklerinde dudakları çoktan mosmor olmuş, nefesi sonsuza kadar kesilmişti.

BİRİNCİ KISIM

2015

Jules

Bana söylemek istediğın bir şey vardı, değil mi? Ne söylemeye çalışıyordun? Bu konuşmadan çok uzun süre önce kopmuş gibi hissediyorum. Konsantre olmayı bıraktım. Başka bir şey düşünüyordum. İşleri nasıl yola koyacağımı. Seni dinlemiyordum işte. Böyle böyle, ipin ucunu kaçırmış oldum. Eh, artık dinliyorum seni. Bir de en önemli noktaları kaçırdığım fikrini aklımdan çıkarabilsem...

Bana haber vermeye geldiklerinde çok öfkelenmiştim. Başta rahatladım. Çünkü tam tren biletine bakıp işe gitmek üzere yola çıkacakken iki polis memuru kapının önünde birden belirince, insanın aklına en kötü ihtimaller dışında bir şey gelmiyor. Umursadığım insanlara –dostlarım, eski sevgilim, birlikte çalıştığım insanlar– bir şey oldu diye korkmuştum. Ama konu onlar değildi, sendin. Bir an rahatladım. Sonrasında neler olduğunu, senin ne yaptığını anlattılar. Seni suyun içinde bulduklarını söylediklerinde öfkeden deliye döndüm. Evet, öfkelenmişim ve korktum da.

Oraya vardığımda sana ne söyleyeceğimi, beni hiç umur-

samadan, beni üzmek için, beni korkutmak ve hayatımı mahvetmek için böyle bir şey yaptığını nereden bildiğimi düşünüp durdum. Dikkatimi çekmek; beni, bulunmamı istediğin yere sürüklemek istiyordun. İşte yaptın, Nel. Başar-dın. Hiçbir zaman dönmek istemediğim o yerdeyim. Şimdi kızınla ilgilenmek, yarattığın bu karmaşayı sonlandırmak zorundayım.

10 AĞUSTOS PAZARTESİ

Josh

Bir şeyler beni uyandırdı. Tuvalete gitmek için yataktan çıktığım sırada annemle babamın kapılarının açık olduğunu fark ettim. İçeri baktığımda annemin yatakta olmadığını gördüm. Babam ise her zamanki gibi horluyordu. Radyonun saati 4.08'i gösteriyordu. Annemin aşağıda olabileceğini düşündüm. Uyumakta sıkıntı çekiyordu. Aslında her ikisi de artık uyuyamaz oldu ama babamın aldığı ilaçlar öylesine güçlü ki, yatağının kenarında durup kulağına haykırırsa bile uyanmaz.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek aşağı indim çünkü annem bazen uyuyakalmak için televizyonu açıp kilo vermenize ya da yerleri silmenize veya sebzeleri farklı farklı doğramanıza yarayan şu makinelerle ilgili sıkıcı reklamları izlerdi. Ama bu kez televizyon açık değildi ve annem koltukta yoktu. Demek ki dışarı çıkmıştı.

Bunu birkaç kez daha yapmıştı; en azından benim bildiğim kadarıyla. Her zaman herkesin nerede olduğunu takip edemem ya. Bu ilk kez olduğunda, aklını toplayabilmek için

yürüyüşe çıktığını söylemişti. Ama bir sabah uyandığında onun evde olmadığını görmüş, pencereden dışarı bakmış ve arabasının da her zamanki yerinde olmadığını fark etmiştim.

Galiba nehir kenarında yürüyüşe çıkıyor ya da Katie'nin mezarını ziyaret ediyor. Bunu ben de ara sıra yapıyorum ama elbette gecenin bir yarısı değil. Hava karanlıkken oraya gitmeye korkarım. Üstelik, gidersem kendimi tuhaf hissedirim çünkü Katie'nin yaptığı da buydu: Gecenin bir yarısı kalkıp nehre gitmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Annemin aynı şeyi neden yaptığını anlıyorum: Artık Katie'ye en yakın oraya gittiğinde hissediyor. Bir de Katie'nin odasında oturduğunda; bazen bunu yaptığını da biliyorum. Katie'nin odası benim odamın hemen yanında ve annemin nasıl ağladığını duyabiliyorum.

Annemi beklemek için koltuğa oturdum ama uyuyakalmışım. Kapının sesini duyduğumda hava çoktan aydınlanmıştı. Şömine rafındaki saate baktığımda yediyi çeyrek geçtiğini gördüm. Annem içeri girdikten sonra kapıyı kapadı ve hemen üst kata çıktı.

Arkasından gittim. Yatak odasının önünde durup kapı aralığından içeri baktım. Annem yatağın babamın yattığı tarafında diz çökmüştü. Yüzü bütün mesafeyi koşmuş gibi kıpkırmızıydı. Nefes nefeseydi ve, "Alec, uyan. Uyan," diyor, bir yandan da babamı sarsıyordu. "Nel Abbott ölmüş," dedi. "Onu suyun içinde bulmuşlar. Kendini atmış."

Bir şey söylediğimi hatırlamıyorum ama bir gürültü çıkarmış olmalıyım ki annem dönüp bana baktı ve ayağa kalktı.

"Ah, Josh," dedi, bana doğru yürüyerek. "Ah, Josh." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bana sımsıkı sarıldı. Onu kendimden uzaklaştırdığımda hâlâ ağlıyordu ama yüzünde bir de tebessüm vardı. "Ah, tatlım," dedi.

Babam doğrulup yatağın içinde oturdu. Gözlerini ovuşturuyordu. Tamamen ayılması çok uzun sürerdi.

“Anlamıyorum. Ne zaman... Yani, dün gece mi olmuş? Sen nereden biliyorsun?”

“Süt almak için dışarı çıkmıştım,” dedi annem. “Herkes... dkkndaki herkes onu konuşuyordu. Bu sabah bulmuşlar.” Yatađa oturdu ve yeniden gözyaşlarına boğuldu. Babam ona sarılırken gözleri benim zerimdeydi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Sen nereye gitmiřtin ki?” diye sordum anneme. “Nere-deydin?”

“Dkkna gittim, Josh. Söyledim ya.”

Yalan söylüyorsun, demek istedim. Saatlerdir yoktun ve süt falan almaya da gitmedin. Böyle söylemek istediysem de söyleyemedim çünkü annemle babam yatağın üzerinde oturmuş, birbirlerine bakıyor ve mutlu görünüyorlardı.

i t h a k i

11 AĞUSTOS SALI

Jules

Hatırlıyorum. Karavanın arka koltuğundaki yerlerimizin arasına sınır çekmek için yastıkları üst üste dizmiştik. Yaz tatili için Beckford'a gidiyorduk. Sen yerinde duramıyordun ve çok heyecanlıydın. Bir an önce varmak için sabırsızlanıyordun. Beni ise araba tutmuştu ve kusmamaya çalışmakla meşguldüm.

Bunu yalnızca hatırlamıyor, aynı zamanda hissediyordum. Bu öğleden sonra midem aynı şekilde bulanmıştı. İhtiyar bir kadın gibi direksiyonun üzerine eğilmiş, hızlı ve kötü bir şekilde kullanıyordum arabayı. Dönemeçlere geldiğimde yolun ortasına doğru kayıyor, ani fren yapıyor, karşıdan gelen arabaları görünce kendimi abartılı bir şekilde toparlıyordum. Böyle zamanlarda, daracık yollarda giderken beyaz bir kamyonet üzerime doğru geldiğinde kapıldığım o hisler yeniden canlanıyordu. *Direksiyonu üzerine kıracağım, bunu yapacağım, yoluna çıkacağım*, diyordum. İstedğimden değil, buna mecbur olduğumdan. Sanki son anda hür irade mi kaybedecektim. Uçurumun ya da peronun tam kenarın-